

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2016r.

Sąd Rejonowy dla Krakowa-Podgórze w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Lilianna Tatarczuch

Protokolant: prot. Kinga Adach

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Krakowie: Danuty Zin

po rozpoznaniu w dniach 29.12.2015r., 18.02.2016r. i 29.03.2016r.

sprawy: ***D. H., zd. T.*** c. J. i M. zd. M., ur. (...) w C.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 19 marca 2001 do 5 grudnia 2001r. w K. chcąc, aby ustalona osoba wobec której skierowano odrębny akt oskarżenia popełniła przestępstwo polegające na wystawieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowych poświadczających nieprawdę faktur VAT firmy Agencja (...) oraz wprowadzeniu w błąd pracowników Urzędu Skarbowego K. w K., co do faktycznego zaistnienia transakcji sprzedaży towarów i usług i doprowadzeniu Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 10375,20 zł z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku VAT, a w szczególności z tytułu czterech faktur VAT na rzecz firm (...):

- faktury Nr (...) z dnia 19 marca 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „zegar biurkowy” na kwotę podatku VAT 2.200, 00 zł,

- faktury Nr (...) z dnia 5 kwietnia 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „długopis biało-granatowy” na kwotę podatku VAT 671,00 zł,

- faktury Nr (...) z dnia 27 kwietnia 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „wykonanie koperty z nadrukiem” na kwotę podatku VAT 772,20 zł,

- faktury Nr (...) z dnia 5 października 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „wykonanie torby foliowej z nadrukiem” na kwotę podatku VAT 3973,20 zł

oraz jednej faktury VAT na rzecz firmy (...):

- faktury Nr (...) z dnia 5 grudnia 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „kalendarze (...) C.” na kwotę podatku VAT 2758,80 zł

swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie poprzez udzielenie ustalonej osoby wobec której skierowano odrębny akt oskarżenia, pełnomocnictwa doprowadzenia działalności gospodarczej, przekazanie dokumentacji firmowej oraz danych niezbędnych do wystawiania faktur VAT,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. na zasadzie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k., 414 § 1 k.p.k, 632 pkt 2 k.p.k uniewinnia D. H. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w akcie oskarżenia, a kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa i zasądza od Skarbu Państwa na rzecz

D. H. kwotę 933,44 (dziewięćset trzydzieści trzy złote czterdzieści cztery grosze) złotych tytułem kosztów obrony z wyboru.

Sygn. akt II K 740/15/P

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa- Podgórze w Krakowie, Wydział II Karny,
z dnia 29 marca 2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

D. H. (poprzednie nazwisko: J.) w 1986 roku wyjechała na stałe do Francji. W kraju, z osób najbliższych, pozostała jej matka i dorosły syn J. T.. Do Polski przyjeżdżała raz do dwóch razy w roku, na prośbę chorej matki. Z synem widywała się przy okazji i nie posiadała bliższych informacji, czym on się zajmuje i gdzie pracuje. Generalnie rzecz ujmując, nie interesowała się tym, uznając, iż syn, z racji bycia dorosłym mężczyzną, posiadania rodziny, ma własne życie. Darzyła go pełnym zaufaniem.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. H. – k. 756v-757, 29v-30

zeznania świadka J. T. – k. 38v-39,665,38v

Podczas jednego z pobytów w Polsce J. T. poprosił swoją matkę, aby założyła na siebie firmę i dała mu wszelkie pełnomocnictwa, gdyż tylko tym sposobem będzie mógł faktycznie ją prowadzić. Jako dodatkowy argument powołał fakt, iż w związku z dużymi zaległościami wobec ZUS- u nie może otworzyć własnej działalności, tj. na swoje dane. Nie podawał jej przy tym innych bliższych faktów, nie chcąc jej martwić. D. H. sądziła, że J. T. zamierza prowadzić działalność mającą związek z krawiectwem.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. H. – k. 29v-30, 757

zeznania świadka J. T. – k. 665v, 38v

D. H., chcąc pomóc J. T., w dniu 3 listopada 1999r. poszła z nim do Urzędu Miasta i zarejestrowała na siebie działalność gospodarczą pod firmą: „ Agencja (...) z siedzibą w K. przy ul. (...). Przedmiotem tej działalności miały być usługi reklamowe, projektowe, pośrednictwo handlowo – usługowe, poligrafia, działalność wydawnicza z wyjątkiem periodyków i gazet, handel hurtowy artykułami przemysłowymi. Wpis nie obejmował działalności objęte koncesjami i innymi przepisami ustaw szczególnych. Wraz ze zgłoszeniem działalności D. H. ustanowiła w zwykłej formie pisemnej pełnomocnika do czynności prawnych w osobie swojego syna J. T..

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. H. – k. 757, 30v

zeznania świadka J. T. – k. 665v-666, 38v

zeznania świadka T. R. – k. 236, 261, 43v

zgłoszenie o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej – k. 748

zaświadczenie o dokonaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dnia 3.11.1999r. – k. 747

W dniu 2 stycznia 2001r. J. T., działając w imieniu D. H., wynajął na potrzeby prowadzonej działalności gospodarczej nieruchomość biurową, położoną w K. przy ul. (...).

/Dowód: umowa najmu części nieruchomości na cele użytkowe nr 3 z dn. 2.01.2001r. – k. 743-744

W dniu 29 maja 2001r. zmiana siedziby ww. firmy została wpisana do rejestru przedsiębiorców. Pod zgłoszeniem zmiany podpisała się D. H. (wówczas: J.).

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. H. – k. 757, 30v

zgłoszenie zmiany w zaświadczeniu o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej z dn. 29.05.2001r. – k. 742

zaświadczenie o dokonaniu zmiany wpisu do ewidencji działalności gospodarczej z dn.29.05.2001r.- k. 741

W dniu 2 lipca 2001r. D. H., przed notariuszem R. L., udzieliła J. T., notarialnego pełnomocnictwa (nr Rep. A 7079/2001) do prowadzenia w jej imieniu firmy oraz reprezentowania jej przed wszelkimi urzędami, bankami, sądami, organami administracji rządowej i samorządowej, osobami prawnymi, a także wobec osób fizycznych we wszystkich sprawach dotyczących tej firmy oraz do składania wszelkich oświadczeń, wyjaśnień i zapewnień, do podpisywania wszelkich dokumentów związanych z prowadzeniem firmy, do odbioru pism i korespondencji oraz gotówki z wszystkich instytucji, należnych jej z tytułu prowadzenia firmy, do odwoływania się od niekorzystnych decyzji i orzeczeń oraz do wszelkich czynności, jakie w związku z tym okażą się konieczne.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. H. – k. 757, 30

zeznania świadka J. T. – k. 665v-666, 38v

zeznania świadka T. R. – k. 236, 43v

pełnomocnictwo – k. 740

Po dokonaniu powyższych czynności D. H. w ogóle nie interesowała się założoną przez siebie firmą. Natomiast jej syn nie czuł potrzeby informowania jej o faktycznie podejmowanych przez siebie czynnościach w związku z prowadzoną działalnością. Wobec kontrahentów był traktowany jako właściciel.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonej D. H. – k. 757,

zeznania świadka J. T. – k. 201v, 665v, 38v-39

W okresie od 19 marca 2001r. do 5 grudnia 2001r. J. T., działając w imieniu Agencji (...), wspólnie z innymi osobami w ramach zorganizowanej grupy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wystawił na rzecz firmy (...) faktury VAT, zaś na rzecz firmy (...) fakturę VAT, obrazujące w rzeczywistości nigdy nie wykonane usługi reklamowe i marketingowe. I tak, w dniu 19 marca 2001r. J. T. wystawił na rzecz firmy (...) fakturę nr (...) tytułem „zegar biurkowy” na kwotę podatku VAT 2 200 złotych.

/Dowód: zeznania świadka T. R. – k. 247-249, 261, 43v

faktura VAT nr (...) z dn.19.03.2001r.- k. 309

Następnie, w dniu 5 kwietnia 2001r., J. T. wystawił na rzecz firmy (...) fakturę VAT nr (...) tytułem „ długopis biało - granatowy” na kwotę podatku VAT 671 złotych.

/Dowód: zeznania świadka T. R. – k. 247-248, 261, 43v

faktura VAT nr (...) z dn.5.04.2001r. – k. 310

W dniu 27 kwietnia 2001r. J. T. wystawił na rzecz firmy (...) fakturę VAT nr (...) tytułem „ wykonanie koperty z nadrukiem” na kwotę podatku VAT 772,20 złotych.

/Dowód: zeznania świadka T. R. – k. 247-248, 261,43v

faktura VAT nr (...) z dn. 311

W dniu 5 października 2001r. J. T. wystawił na rzecz firmy (...) fakturę VAT nr (...) tytułem „wykonanie torby foliowej z nadrukiem” na kwotę podatku VAT, wynoszącą 3 973,20 zł.

/Dowód: zeznania świadka T. R. – k. 247, 261,43v

faktura VAT nr (...) z dn. 5.10.2001r. – k. 312

W dniu 5 grudnia 2001r. J. T. wystawił na rzecz firmy (...) fakturę VAT nr (...) tytułem „kalendarze (...) C.” na kwotę podatku VAT, wynoszący 2 758,80 złotych.

/Dowód: zeznania świadka T. R. – k. 249, 26143v

zeznania świadka A. P. – k. 387-388, 43v

faktura VAT nr (...) z dn. 5.12.2001r. – k. 775

Dokonując oceny zachowania J. T. Sąd Okręgowy w Krakowie w wyroku (nieprawomocnym) z dnia 26 listopada 2015r., sygn. akt III K 95/15, wyeliminował z kwalifikacji prawnej art. 286§1 kk, skazując go wyłącznie za przestępstwo z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

/Dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dn.26.11.2015r., sygn. akt III K 95/15 – k. 925

Oskarżona D. H. słuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i złożyła wyjaśnienia. W szczególności oskarżona wyjaśniła, że nie pamięta czy na jej nazwisko była założona jakakolwiek firma, dodając, iż jest to możliwe, skoro dała pełnomocnictwo. Wskazała, że w 1986r. wyjechała do Francji, gdzie ponownie wyszła za mąż i do Polski przyjeżdżała raz lub dwa razy do roku. Oskarżona wskazała, że nie wiedziała czym zajmował się jej syn J. T. w 2001r., bo na rozmowy z nim nie miała czasu. Po okazaniu oskarżonej dokumentów rejestracyjnych firmy (...), pełnomocnictwa w formie notarialnej, udzielonego J. T., oskarżona potwierdziła autentyczność swojego podpisu na wymienionych dokumentach. Jednocześnie podała, że nie pamięta okoliczności ich podpisania i powodu, dla którego to uczyniła (k. 756-757).

W toku postępowania sądowego oskarżona również nie przyznała się do winy i popełnienia zarzucanego jej czynu. Nadto podtrzymała uprzednio złożone wyjaśnienia. Wskazała, iż „o całej sprawie” dowiedziała się z w sądzie, który prowadził sprawę przeciwko jej synowi. Dodała, że gdy udzielała pełnomocnictwa synowi przebywała we Francji, dodając, iż nie pytała syna, co podpisuje, gdyż nie przywiązywała do tego uwagi. Wskazała, że nie interesowało jej to. Podkreśliła, że skoro pełnomocnictwo było potrzebne synowi, toteż je podpisała. Wyjaśniła, że ma dobre relacje z synem i miała do niego zaufanie. Uważała, że będzie robił, to co powinien. Nadmieniła, iż w Polsce zajmowała się matką (k. 29v-30).

W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej D. H. w pełni zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Należy podkreślić, iż w sprawie tej nie ma żadnego dowodu, który wprost wskazywałby, iż oskarżona miała jakakolwiek wiedzę na temat bezpośrednich działań jej syna, mających ścisły związek z założoną przez nią działalnością gospodarczą. Nie można też w świetle zasad doświadczenia życiowego wykluczyć sytuacji, iż na prośbę syna podpisała dokumenty (pełnomocnictwo, dokumenty rejestracyjne firmy (...)), których treści nie znała, chcąc mu pomóc. Jako matka darzyła go pełnym zaufaniem, traktowała go jako dorosłego, a przy tym odpowiedzialnego człowieka i nie czuła potrzeby wypytania go na okoliczności związane z tymi dokumentami.

W powiązaniu z zeznaniami świadka J. T. logiczne są wyjaśnienia oskarżonej, w których wskazywała, iż na stałe przebywała we Francji i w ogóle nie interesowała się tym, czym w rzeczywistości zajmuje się jej syn. Za wiarygodne Sąd uznał jej wyjaśnienia, w których podawała, że w Polsce bywała sporadycznie i to głównie na prośbę chorej matki, zaś z synem widywała się jedynie przy okazji. Świadek J. T. potwierdził, że nie czuł potrzeby informowania swojej

matki o podejmowanych przez siebie czynnościach, mających związek z firmą i co więcej, podkreślał, iż względem jej kontrahentów jawił się jako jej właściciel.

Mając na uwadze powyższe Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej, iż udzielając J. T. pełnomocnictw do prowadzenia działalności gospodarczej oraz przekazując mu pełną dokumentację firmową nie zrobiła tego z zamiarem, aby dokonał on konkretnych przestępstw. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonej są wyczerpujące, logiczne i przekonujące, zwłaszcza w powiązaniu z zeznaniami J. T..

Ustalając stan faktyczny w sprawie, w zakresie istotnym dla rozpoznania niniejszej sprawy, Sąd w całości dał wiarę zeznaniom J. T., oceniając je jako logiczne, rzeczowe i spójne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci wyjaśnień oskarżonej i w postaci dokumentów. Sąd miał na uwadze, iż jako osoba najbliższa dla oskarżonej, składając dla niej korzystne zeznania, mógł chcieć ją chronić. Niemniej jednak Sąd zauważył, iż świadek konsekwentnie powtarzał, że o ile jego matka zarejestrowała Agencję (...) na siebie, to jednak uczyniła to na jego prośbę i też na jego prośbę od razu udzieliła mu pełnomocnictwa, aby mógł faktycznie prowadzić działalność. Dodał przy tym, że matka zaraz po tym wyjechała z powrotem za granicę i nie interesowała się tym, czym on się zajmuje, podnosząc, iż darzyła go pełnym zaufaniem.

Sąd oparł się o zeznania świadka T. R. i A. P., które w zakresie koniecznym dla ustalenia stanu faktycznego, były wiarygodne. Wymienieni świadkowie potwierdzili, iż mieli powiązania m.in. z firmą (...), reprezentowaną przez J. T.. Ich zeznania w tym zakresie były logiczne i zbieżne z dokumentami załączonymi do akt sprawy.

Dla rozpoznania przedmiotowej sprawy, tj. ustalenia odpowiedzialności oskarżonej, nieistotne były zeznania D. M., dlatego też zostały pominięte przy ustalaniu stanu faktycznego.

Za wiarygodne Sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, a które powołał przy dokonywaniu ustaleń faktycznych, jako uzyskane w sposób zgodny z obowiązującymi w tej materii przepisami prawa procesowego. Nadto, ich wiarygodność nie była kwestionowana przez strony postępowania, tworząc wspólnie z osobowymi źródłami dowodowymi jednolitą i spójną całość.

Sąd zważył, co następuje:

D. H. została oskarżona o to, że w okresie od 19 marca 2001r. do 5 grudnia 2001r. w K., chcąc aby ustalona osoba, wobec której skierowano odrębny akt oskarżenia popełniła przestępstwo polegające na wystawieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poświadczających nieprawdę faktur VAT firmy Agencja (...) oraz wprowadzeniu w błąd pracowników Urzędu Skarbowego K. w K., co do faktycznego zaistnienia transakcji sprzedaży towarów i usług i doprowadzeniu Skarbu Państwa do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 10 375,20 zł z tytułu zaniżenia należnego do zapłaty podatku VAT, a w szczególności z tytułu czterech faktur VAT na rzecz firm (...):

- faktury Nr (...) z dnia 19 marca 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „zegar biurkowy” na kwotę podatku VAT 2.200, 00 zł,

- faktury Nr (...) z dnia 5 kwietnia 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „długopis biało-granatowy” na kwotę podatku VAT 671,00 zł,

- faktury Nr (...) z dnia 27 kwietnia 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „wykonanie koperty z nadrukiem” na kwotę podatku VAT 772,20 zł,

- faktury Nr (...) z dnia 5 października 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „wykonanie torby foliowej z nadrukiem” na kwotę podatku VAT 3973,20 zł

oraz jednej faktury VAT na rzecz firmy (...):

- faktury Nr (...) z dnia 5 grudnia 2001 roku wystawionej przez firmę (...) w przedmiocie towarów, usług „kalendarze (...) C.” na kwotę podatku VAT 2758,80 zł, swoim zachowaniem ułatwiła jego popełnienie poprzez udzielenie ustalonej osobie, wobec której skierowano odrębny akt oskarżenia, pełnomocnictwa do prowadzenia działalności gospodarczej, przekazanie dokumentacji firmowej oraz danych niezbędnych do wystawiania faktur VAT, tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że zarówno utrwalone orzecznictwo jak i doktryna przyjmuje, że znamiona pomocnictwa składają się z elementów wyrażonych w art. 18 § 3 k.k. oraz elementów określonych przez przepis części szczególnej. Dla prawidłowego więc przypisania odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest określenie czynności wykonawczej oraz wskazanie konkretnego przestępstwa, którego popełnienie pomocnik miał ułatwić. Udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub w przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego. Musi więc obejmować swoją świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, jak również mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia tego czynu zabronionego przez inną osobę (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 24 czerwca 2015r., II AKa 39/15, LEX nr 1782084).

Pomocnictwo z art. 18§3 k.k. może zostać popełnione w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, który nie może być dorozumiany, domniemany, ale musi być pewny, udowodniony, by sprawcy móc przypisać pomoc innej osobie w dokonaniu czynu zabronionego (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 16 grudnia 2014r., II AKa 230/14, LEX nr 1602967, KZS 2015/4/98).

Z poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych jednoznacznie wynika, że rezultatem zachowań, których podjęcie oskarżona ułatwiła, a polegających na wystawieniu nierzetelnych faktur VAT, doprowadziły wyłącznie do zaniżenia należnego do zapłaty podatku VAT. Stwierdzić zatem należy, iż żadna z wystawionych faktur VAT nie doprowadziła organów podatkowych do dokonania nienależnego zwrotu podatku VAT, a ich wystawienie skutkowało jedynie tym, że doszło do bezpodstawnego zaliczenia, wynikających z nich kwot na poczet pozostałych zaległości podatkowych, co ostatecznie skutkowało odprowadzeniem mniejszej kwoty podatku VAT, niż rzeczywiście należnej. W efekcie, zachowania, których popełnienie D. H. miała rzekomo ułatwić, nigdy nie doprowadziły do dokonania przez organ podatkowy jakiegokolwiek wypłaty lub zwrotu środków pieniężnych. Oznacza to z kolei, że tym samym nie doszło do doprowadzenia organu podatkowego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, będącego znamieniem oszustwa (art. 286§1 k.k.).

W tym miejscu zwrócić należy uwagę na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 24 czerwca 2015r. (I KZP 2/15, OSNKW 2015/7/56, KZS 2015/7-8/15, www.sn.pl, LEX nr 1746374, Prok.i Pr.-wkł. 2015/10/5, Biul.PK 2015/6/8, Biul.SN 2015/7/15), zgodnie z którym „ustawowe upoważnienie udzielone organowi podatkowemu (organowi kontroli skarbowej) do zaniechania sprawdzenia prawidłowości samoobliczenia podatku w deklaracji (art. 21 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, Dz.U. z 2015 r., poz. 613 i art. 99 ust. 12 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, Dz.U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.), w której podatnik zaniżył podatek należny, wyklucza realizację przez niego znamion z art. 286 § 1 k.k. w postaci doprowadzenia tego organu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez zaniechanie pobrania podatku należnego”.

Warto też odnotować, że Sąd Okręgowy w Krakowie w wyroku z dnia 26 listopada 2015r., sygn. akt III K 95/15, aczkolwiek jeszcze nieprawomocnym, dokonując oceny zachowania J. T., któremu oskarżona miała rzekomo pomóc w popełnieniu oszustwa, wyeliminował z kwalifikacji prawnej art. 286§1 k.k., skazując go wyłącznie za czyn z art. 271§1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k.

W ocenie Sądu powyższe stanowisko, zwłaszcza Sądu Najwyższego, zasługuje na pełną aprobatę. Logiczne jest z kolei to, że J. T. jako bezpośrednio działający nie zrealizował znamion przestępstwa z art. 286§1 k.k., to tym bardziej trudno jest przyjąć, aby oskarżona miała mu pomóc w jego popełnieniu.

Nie sposób również w świetle zgromadzonych dowodów przyjąć, iż w chwili udzielania pełnomocnictw D. H. wiedziała o zamiarach J. T.. Należy podkreślić, że oskarżona zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jaki przed Sądem konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanego jej przestępstwa. Konsekwentnie podawała, iż działała w pełnym zaufaniu do syna i nawet nie znała treści podpisywanych dokumentów. Dodatkowo, jak wynika z dowodów, nie mieszkała w Polsce i nie miała informacji na temat działalności J. T..

Tymczasem dla przypisania oskarżonej zamiaru popełnienia przestępstwa pomocnictwa polegającego na ułatwieniu J. T. popełnienia przestępstwa polegającego na wystawieniu pięciu nierzetelnych faktur konieczne było jej wykazanie, iż już w dniu 3 listopada 1999r. miała ona świadomość, że zostanie wykorzystane w innych celach, niż do legalnego prowadzenia działalności gospodarczej i że już wtedy wiedziała lub co najmniej godziła się na to, że w dniach 19.03.2001r., 5.04.2001r. i 27.04.2001r. dojdzie do wystawienia przez J. T. nierzetelnych faktur VAT. Podobnie, konieczne było wykazanie oskarżonej, że również w dniu 2.07.2001r., udzielając synowi drugiego pełnomocnictwa miała świadomość, co najmniej godziła się na to, iż ułatwi mu ona w ten sposób wystawienie nierzetelnych faktur w dniach 5.11.2001r. i 5.12.2001r.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy niewątpliwie świadczy o tym, że oskarżona wiedziała, że swoim zachowaniem pomoże synowi w prowadzeniu działalności gospodarczej, a przy tym osiągnięciu przez niego zysków. Niemniej jednak, jako jego matka, darzyła go pełnym zaufaniem i nie podejrzewała go o jakiegokolwiek nielegalne działania. Co wymaga podkreślenia oskarżona nie tylko nie interesowała się założoną przez siebie firmą, ale również nie znała jej przedmiotu działalności.

Reasumując, w ocenie Sądu oskarżona w chwili udzielania pełnomocnictwa nie przewidywała, że może udzielać pełnomocnictwa do wystawienia nierzetelnych faktur VAT. Dlatego też Sąd uniewinnił D. H. od zarzucanego jej czynu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k., obciążając nimi Skarb Państwa i zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz D. H. kwotę 933,44 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru.